

PARAULES DE VIDA

El fruit de l'Esperit

La celebració de la solemnitat de Pentecosta, culminació del temps de Pasqua, és una bona ocasió perquè reflexionem sobre la importància de l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres. Ell ha estat enviat als nostres cors i ve en ajuda de la nostra feblesa, no solament perquè visquem més fàcilment la vida cristiana, sinó perquè la puguem viure. Sense la seua presència en nosaltres no podríem dir-nos i ser en veritat deixebles de Crist i fills de Déu.

Malgrat la importància que l'Esperit té per a tot cristià, per a molts passa desapercebut. A diferència de l'obra de Crist, qui es va fer home i va entrar en la història, l'acció de l'Esperit Sant és més difícil d'identificar. Això porta a què molts

l'obliden. Per a superar aquest oblit, certs moviments i grups volen experimentar la seua presència d'una manera sensible per alguns dons i carismes especials que pot concedir als qui s'obrin a Ell. Certament l'Esperit Sant pot donar gràcies extraordinàries a alguns cristians, però aquesta no és la seua acció fonamental. Aquells que les reben han d'acollir-les amb humilitat, sense creure's superiors als altres; han de viure-les en comunió amb l'Església i per a la seua edificació; i han de sotmetre's al discerniment dels pastors del Poble de Déu.

Però si l'acció de l'Esperit es limités a aquest tipus de dons, ens trobaríem davant una Església amb cristians de diferents categories, perquè qui

els tingués podria arribar a creure's per això millor cristià que els altres, i qui no els tingués pensaria que no ha rebut el do de l'Esperit. Ell és enviat a tots els creients en Crist, per la qual cosa ningú pot reclamar una exclusivitat. A més, la seua acció principal té un caràcter invisible, ja que l'efecte fonamental que produeix en el cor dels creients i en l'Església és la vida de la gràcia i la santedat.

El criteri fonamental per discernir si vivim segons l'Esperit no són els dons visibles, sinó el seu fruit en nosaltres. En la carta als Gàlates (5,22-23), sant Pau ens ensenya que el «fruit» de l'Esperit és l'amor, i en la carta als Romans (5,5) especifica que és l'amor de Déu que el mateix Esperit ha vessat en els nostres cors. Encara que a continuació de l'amor sant Pau enumera una sèrie d'actituds, hem de caure en el compte que no parla dels «fruits», sinó del fruit (en singular) de l'Esperit. Aquest detall és important per entendre la seua acció: el primer efecte és despertar en nosaltres l'amor filial a Déu el nostre Pare. Per això, qui viu segons l'Esperit pot dir-li a Déu «Pare» i abandonar-se a les seues mans, amb una confiança i un amor il·limitats.

Ara bé, l'autenticitat i la veritat d'aquest amor a Déu es manifesten en aquelles actituds que difonen el bé a tots els qui ens envolten (alegria, pau, paciència, afabilitat, bondat i lleialtat) i que preserven al creient de l'orgull i l'egoisme (modèstia i domini de si). I al contrari, si un cristià no està fonamentat en l'amor a Déu, amb molta facilitat es desanima en la seua vida cristiana; la viu com una càrrega insuportable; o acaba caient en la temptació de pensar que és millor que els altres.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'admiració, el motor del saber (i III)

Aristòtil ens recorda que els homes van començar a filosofar per causa de l'admiració. M'admira allò estrany, allò inusual, allò que trenca la cadència dels dies i la rutina de les hores; però també em sorprèn l'etern retorn del mateix, el cicle de la vida, l'anella que dona voltes sobre si mateixa. M'admira que hi hagi rutina i que tot torni una i altra vegada: la ginesta a la pri-

mavera, la neu a l'hivern i els tons ocres de la tardor.

René Descartes considera que l'admiració és una de les grans passions de l'ànima; la defineix com una sobtada sorpresa de l'ànima que experimenta davant d'allò que no sap concebre. És una punxada, el prolegomen d'un part espiritual.

Admirar-se és viure. Qui no s'admira de res, no s'interroga per res. Viu com si ja hagués viscut. Viu sense viure. No viu. Admirar-se és prendre consciència de la pròpia fragilitat, però, a la vegada, deixar-se embadalir per la bellesa que ho amara tot.

L'admiració és una pregària laica.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

El fruto del Espíritu

La celebració de la solemnidad de Pentecostés, culmen del tiempo de Pascua, es una buena ocasión para que reflexionemos sobre la importancia de la acción del Espíritu Santo en nosotros. Él ha sido enviado a nuestros corazones y viene en ayuda de nuestra debilidad, no sólo para que vivamos más fácilmente la vida cristiana, sino para que la podamos vivir. Sin su presencia en nosotros no podríamos llamarnos y ser en verdad discípulos de Cristo e hijos de Dios.

A pesar de la importancia que el Espíritu tiene para todo cristiano, para muchos pasa desapercibido. A diferencia de la obra de Cristo, quien se hizo hombre y entró en la historia, la acción del Espíritu Santo es más difícil de identificar. Esto lleva a que muchos le olviden. Para superar este olvido, ciertos movimientos y grupos quieren experimentar su presencia de una manera sensible por algunos dones y carismas especiales que puede conceder a quienes se abren a Él. Ciertamente el Espíritu Santo puede dar gracias extraordinarias a algunos cristianos, pero esta no es su acción fundamental. Quienes las reciben deben acogerlas con humildad, sin creerse superiores a los demás; deben vivirlas en comunión con la Iglesia y para su edificación; y han de someterse al discernimiento de los pastores del Pueblo de Dios.

Pero si la acción del Espíritu se limitara a este tipo de dones, nos encontraríamos ante una Iglesia con cristianos de distintas categorías, porque quien los tuviera podría llegar a creerse por ello mejor cristiano que los demás, y quien careciera de ellos pensaría que no ha recibido el don del Espíritu. Él es enviado a todos los creyentes en Cristo, por lo que nadie puede reclamar una exclusividad. Además, su acción principal tiene un carácter invisible, ya que el efecto fundamental que produce en el corazón de los creyentes es la vida de la gracia y la santidad.

El criterio fundamental para discernir si vivimos según el Espíritu no son los dones visibles, sino su fruto en nosotros. En la carta a los Gálatas (5,22-23), san Pablo nos enseña que el «fruto» del Espíritu es el amor, i en la carta a los Romanos (5,5) especifica que es el amor de Dios que el mismo Espíritu ha derramado en nuestros corazones. A pesar de que a continuación del amor san Pablo enumera una serie de actitudes, debemos caer en la cuenta de que no habla de los «frutos», sino del fruto (en singular) del Espíritu. Este detalle es importante para entender su acción: el primer efecto es despertar en nosotros el amor filial a Dios nuestro Padre. Por ello, quien vive según el Espíritu puede llamar a Dios «Padre» y abandonarse en sus manos, con una confianza y un amor ilimitados.

Ahora bien, la autenticidad y la verdad de ese amor a Dios se manifiestan en aquellas actitudes que difunden el bien a todos los que nos rodean (alegría, paz, paciencia, afabilidad, bondad y lealtad) y que preservan al creyente del orgullo y el egoísmo (modestia y dominio de sí). Por el contrario, si un cristiano no está fundamentado en el amor a Dios, con mucha facilidad se desanima en su vida cristiana; la vive como una carga insostenible; o acaba cayendo en la tentación de pensar que es mejor que los demás.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Confirmacions a Gandesa

El segon diumenge de Pasqua, Diumenge de la Misericòrdia, la Parròquia de l'Assumpció de Gandesa es va vestir de festa per celebrar el sagrament de la Confirmació.

Setze joves de primer d'ESO van rebre de mans del nostre bisbe D. Enrique el sagrament, després de dos anys de Catequesi, i quatre més des de precomunió fins a postcomunió. Un camí on han tingut l'oportunitat de conèixer més el que significa ser cristià amb l'ajuda dels catequistes de la parròquia. Durant la celebració, el Sr. Bisbe els animà a perdre la por de ser cristians en el món d'avui.

La celebració amb els cants acompanyats per guitarres, donà un to de compromís i de confiança.

Que l'Esperit que han rebut doni el fruit que tots esperem.

Mn. Jordi Centelles
Rector de Gandesa

Festa del Perdó a la Terra Alta

El dimecres 1 de maig, a Corbera d'Ebre, es va celebrar la Festa del Perdó. Tots els nens i nenes de la comarca que aquests dies rebren la primera comunió es van trobar per celebrar un dia de germanor i de Festa del Sagrament de la Reconciliació.

A les 10 del matí, els 52 nens i nenes acompanyats pels mossens de l'Arxiprestat, catequistes i alguns pares iniciarem la jornada. Uns jocs d'acollida ens van ajudar a presentar-nos; després, sortirem caminant fins a l'Ermida de Santa Madrona.

En arribar, vam resar l'Avemaria, seguint amb jocs, cants, el tradicional partit de futbol i dinar.

A les 15 h vam iniciar la celebració del perdó: cants, escolta de la Paraula de Déu, reflexió i confessió, tot en un ambient festiu.

A les 16 h, amb el cant de l'hora dels adéus, ens acomiadàvem tot animant-nos a viure la primera comunió com un regal de Jesús per a tota la vida.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Si ets jove d'edat, però et sents dèbil, cansat o desil·lusionat, demana a Jesús que et renovi. Amb Ell mai no manca l'esperança» (3 d'abril).

@Pontifex: «Mitjançant l'oració aprenem a renunciar a la idolatria i a l'autosuficiència del nostre jo, i a declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia» (3 d'abril).

@Pontifex: «Quan preguem, pensem que ho fem amb Jesús. Jesús és la nostra força, Jesús és la nostra seguretat, que en aquest moment intercedeix per nosaltres» (5 d'abril).

@Pontifex: «Que el Senyor ens doni sempre esperança en el futur i la força per tirar endavant» (10 d'abril).

Confirmacions als Muntells

El dissabte 4 de maig, a la tarda, quatre joves de la Parròquia de Sant Llorenç dels Muntells van rebre de mans del nostre Sr. Bisbe, don Enrique, el sagrament de la Confirmació.

Per a aquesta comunitat parroquial, petita però constant, va ser un motiu d'alegria la Confirmació d'aquestes joves i la visita del nostre Pare i Pastor.

Mn. Joan Guerola

Curset prematrimonial a Càlig

L'1 de maig ens vam reunir, a l'Ermida de la M. de D. del Socors de Càlig, set parelles que tenim projectat casar-nos este any, per a passar una agradable jornada de formació amb Mn. Rodrigo, amb qui vam acabar el curset prematrimonial i ens va explicar la celebració del casament.

A migdia vam donar compte d'un agradable dinar.

A l'hora del cafè vam tindre la visita del Sr. Bisbe, que ens va felicitar i ens va impartir la benedicció dels promesos, als peus de la imatge de la nostra patrona on, si Déu vol, contraurem matrimoni.

A continuació ens vam dir adéu, contents i satisfets de la jornada viscuda.

Esther Borràs

XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

El dia 8 de maig, amb l'alegria de tornar a Montserrat i retrobar-nos amb tanta gent del moviment de Vida Creixent, vam iniciar el viatge amb la «Pregària pel Camí», que ens posà en mans del Senyor, i tot seguit el «Virolai».

Aquesta vegada la distribució del temps ha estat diferent, ja que tots els actes de la Basílica s'han dut a terme al matí. La Missa fou presidida pel bisbe de la diòcesi de Sant Feliu i consiliaris de Vida Creixent de les diòcesis de Sant Feliu, Solsona, Tarragona i Tortosa. Les altres diòcesis faran la trobada el dia 9.

Una llarga sobretaula per compartir i xerrar.

Com a cloenda, el Sr. Bisbe ens digué que visquem l'espiritualitat de Vida Creixent: amicitat, pregària i apostolat en la vida concreta de cada dia. Cal insistir als sacerdots perquè es formen nous grups en les parròquies i en les diòcesis.

Amb «És l'hora dels adéus» i amb el cor ple de pau i joia vam marxar cap a les nostres diòcesis.

Maria Eva Morelló

Secretària de Vida Creixent de la diòcesi de Tortosa

AGENDA

- **Dimecres 12**, Jesús, Casa Mare Consolació, a les 11 h, Santa Maria Rosa Molas.
- **Dijous 13**, Fatarella, a les 10.30 h, festa de Sant Antoni dels paletes.
- **Divendres 14**, Jesús, a les 20.30 h, confirmacions.
- **Dissabte 15**, Seminari, Assemblea Diocesana de Càritas. / Seminari, de 9.30 a 13.30 h, trobada fi de curs de mestres i professors de religió. / Tortosa, Monestir de Santa Clara, a les 16.30 h, Jornada «Pro Orantibus». / Fatarella, a les 19 h, confirmacions.
- **Diumenge 16**, Pinell de Brai, a les 12.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. □ **Dilluns** (lit. hores: de la Solemnitat. 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19, 25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui Kugler, rel.; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ **Dimarts** [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,13-16]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. ■ **Dimecres** [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Tortosa: □ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fundado-

ra de les Germanes de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun, prev. agostí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22, 14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ **Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ **Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. □ **Diumenge vinent**, Santíssima Trinitat (lit. hores: de la Solemnitat. 3a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

Diumenge de Pentecosta (C)

COMENTARI

L'Esperit, l'ànima de l'Església

Diumenge passat Jesús prometia l'Esperit Sant al seus deixebles. Avui celebrem aquesta vinguda damunt els apòstols. Un cop més fent servir imatges corporals: *Se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges tal com l'Esperit els concedia de parlar.* Les llengües indiquen precisament la seva capacitat per portar el missatge de Crist a tots els pobles. Ho veiem clarament en la descripció que en fa de tots els qui van sentir *proclamar les grandeses de Déu en els seus propis llengües.* El text ens fa veure com l'Esperit porta a la unió de tots els pobles, al contrari del que passà a Babel on parlant la mateixa llengua, els homes no s'entien. L'Esperit fa dels deixebles testimonis de Crist davant tots els pobles perquè és la força i la presència activa del Senyor que porta la salvació a tot el món.

I a l'evangeli veiem una de les múltiples funcions d'aquest Esperit: *El Pare us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.* I ho repeteix al final: *El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.* L'Esperit ens ensenya a entendre tot el que va dir Jesús i al mateix temps és qui ens dona força per a dur endavant el projecte de Jesús, el seu Regne. Per això ens cal restar oberts a l'Esperit.

I així Pau a la segona lectura pot dir: *Si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist.* L'Esperit ens fa viure com a fills: *Si visquéssiu així [seguint la carn] moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu. Vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure altra vegada en el temor sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà Pare.* Gràcies a l'Esperit podem i hem de viure com a autèntics fills de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplaba fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»